

Tønde saa og saa meget, og der bliver aldrig Tale om Prisen pr. Hektoliter for Øllets Vedkommende.

Det forekommer mig altsaa, at Loven er urigtigt affattet, hvis det var Forudsætningen, at vi skulde blive ved den uforandrede Ølskat, og at Loven derfor bør forandres. Det forekommer mig, at Administrationen har givet andet Punktum i § 1 i den nye Øllov en Anvendelse, som den er uberettiget til efter Lovens Odflyd. Og endelig forekommer det mig, at vi maa over til med Hensyn til Beholderne at faa Metersystemet rationelt gennemført, saa at dette Kaos, vi tidligere vare i, og vi alle haabede at komme væk fra, ikke bliver opretholdt. Hermed skal jeg da tillade mig at stille de Forespørgsler, som jeg nu vel ikke behøver at læse op.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal forsøge at fatte mig i størst mulige Korthed, idet jeg dermed tror at træffe Tingets Ønske. Jeg har ikke det Indtryk, at der er saa stor Interesse for denne Sag hos de øvrige Medlemmer som hos den ærede Forespørger, og jeg tror heller ikke, Sagen har saa stor Betydning, er af saa megen Vigtighed, rummer saa mange Anker mod Lovgivning og Administration, som den ærede Forespørger gør gældende. Jeg vil forsøge at tage Sagen rent praktisk; de teoretiske Foredrag er det vanskeligt at høre paa og opfatte.

Den gamle Ølskat, vi havde, indtil den nye kom, fastsatte, at 1 Td. Øl skulde koste 9 Kr. i Skat. Naar man omregnede Tønne Øl til Hektoliter, fulgte deraf, at 1 Hektoliter maatte komme til at koste 6 Kr. 85 Ø. i Skat. Saa langt, tror jeg, den ærede Forespørger og jeg ere enige. Men nu var der dette, at man ved Ølloven havde givet Bryggerierne det Spillerum, at 1 Td. Øl ikke skulde indeholde 136 Potter, men skulde have Lov at indeholde 144 Potter, saa at 144 Potter altsaa kom til at koste i Skat 9 Kr. Denne Tilladelse gav den gamle Øllov Bryggerierne, og det vil med andre Ord sige, at man gav dem et Tillæg af 5,88 pCt. Følgen blev den ganske simple, og jeg kan ikke forstaa, man kan føle megen Forbavselse derover, at Ølhektoliteren, for at bruge dette Udtryk, kom til at rumme 105,88 Liter. Den ærede Ordfører siger, at det er en ren Tilfældighed, at der skal regnes med det Tal. Jeg svarer dertil, at det er den rene Nødvendighed, for da vi havde Øltønden paa de 144 Potter og altsaa gav dette Tillæg, man nu en Gang havde indrømmet

Bryggerierne, af de 5,88 pCt., førte man dette naturligt og rimeligt og uden Indsigelse fra nogen Side ogsaa over paa den nye Øllov, og altsaa kom Ølhektoliteren til at blive 105,88 Liter. Det havde nu ingen Vanskelighed, men saa kom Spørgsmaalet, hvordan man skulde forholde sig med Flaskerne.

Flaskerne var det saaledes med i Ølloven af 1891, at man havde fastsat, at 1 Td. Øl havde 384 Flasker à $\frac{3}{8}$ Pot, altsaa halve Trepægleflasker, halve Bajere, for at sige det nemmere. Der stod i Ølloven, at af disse var der 384 i 1 Td. Øl, og saadanne 384 Flasker kostede altsaa 9 Kr. i Skat. Det var ganske simpelt, men nu skulde man, da man fik den nye Øllov, til at bestemme, hvorledes man nu skulde forholde sig med Flasker. Derom staar der ikke direkte noget i Loven, og heller ikke kunde man anvende de gamle Regler, for de vare gaaede ud, nu vare vi komne til Metersystemet. Man gav sig altsaa til at undersøge, hvad der var i den halve Ølflaske, hvad var dens Rumfang. Vi gik ud fra, det var $\frac{3}{8}$ Pot, der svarer ligefrem omsat til 36,2 cl. Det viste sig saa ved en almindelig Maa-ling, at disse Halvflasker maalte ikke 36,2 cl, men de maalte omtrent 10 pCt. mindre, nemlig 33,8 cl. Det var altsaa Gennemsnittet af den halve Trepægleflaske, som der i Almindelighed bruges. Naar man altsaa anvendte, som man havde gjort lige fra Begyndelsen, disse Flasker, betalte Bryggerierne mere i Skat end for det Øl, der var i Flasken.

Naar den ærede Forespørger siger, at nu betale Bryggerierne for mere, end der er i Flaskerne, er dertil at sige, at det have de altid gjort, og hvorfor det? Hvorfor have de fundet sig deri? Der er mange Grunde derfor. For det første den, at der i Ølloven fastsattes, at der skal være saa og saa mange Flasker i en Tønne, nemlig 384. En anden Grund var den, at Bryggerierne sikkert ikke havde Lyst til at røre ved Loven, for det, at røre ved en Lov, kan, naar det er en Skattelov, en Afgiftslov, altid faa ubehagelige Følger for den, der skal betale. For det tredje var der ogsaa det, at var det bekvemt for Administrationen, der opkrævede Skatten, var det ogsaa bekvemt for Bryggerierne. Man gik altsaa uden videre ud fra, at Flasken rummede noget mere Øl, end den i Virkeligheden gjorde. Dernæst havde man ikke begyndt at sælge Øl i Flasker. Men i de 19 Aar, der ere forløbne siden 1891, ere Bryggerierne gaaede